

23. 8. 2026 – A hřích se valí dál

1. čtení: J 11, 45-53

Píseň: S115 – Jdou, stále jdou se zprávou

Základ kázání: 2Sam 12, 18 – 13, 1

Kázání: Milí shromáždění,

jak moderní závěr příběhu Davida a Urijáše! Místo zabitého dítěte je zplozeno jiné. Takže dobrý. Nepřátelé, kteří zabili Urijáše byli zabiti. Takže Urijáš byl pomstěn. Takže taky dobrý. David si tam přišel pro slávu, kterou mu přenechal jeho hlavní velitel Jóab. Vzal tamní korunu a chlubil se s ní. Zajal spoustu levné pracovní síly – otroků. A Boží lid si pomohl také technologicky – konečně zpracovává železo. Takže nejen dobrý, ale suprový.

Jak naprosto se mívá „naše,“ „moderní,“ „současné“ hodnocení příběhu s příběhem samým! No a v tom je ten problém: Zamlčet, zatajit, nevnímat, ignorovat, co se nehodí. Ačkoli je to očividná skutečnost. Protože celý tento závěr kapitoly vypráví o důsledcích hříchu. O padlosti Davida i Božího lidu. O nenapravitelné zkřivenosti, narušení všech. O tom, že *nic* lidského nám z hříchu nepomůže – ze sebestřednosti, pýchy. Ani majetek, otroci, technologie – žádné falešné božstvo.

Dokonce ani Davidovo příkladné jednání v jeho vlastním hříchu a zlu nemohlo zachránit. Zcela proti lidské přirozenosti přiznal svou nedokazatelnou vinu před Bohem i prorokem. A protože samozřejmě věřil v posmrtný život, tak usiloval zachránit *časný* život svého dítěte. I dnes je opak samozřejmý – když je věčný život, tak proč kohokoli zachraňovat, zejm. nejbezbrannější?

Protože hříchu se nelze ničím lidským zbavit. Naopak – čím víc lidského, tím více zla, utrpení a hříchu. Jakmile *jednou* kdokoli vypustí hřích do světa, už tady bude do konce světa. Až do smrti bude zásadně ovlivňovat lidský život. I dalších generací. Jak to známe už z Gn 3+4. Jak to budeme sledovat až do konce Davidova života. Jak nás stejný hřích zastihuje o tisíc let později v Ježíšově době. I nás dnes.

Tak i v dnešním závěru této epizody: Žádný Šalomoun *nikdy neměl být*. Ten dodneška zejm. dětem předkládaný falešně úžasně Šalomoun *nikdy neměl být*. A podle toho už začne kralovat. Bat-šeba byla manželkou Urijáše – nikoli Davida. Žádného „Šalomoun“ David nikdy neměl zplodit.

Však bude stavět svatyně Milkómovi a Kémošovi. A účastnit se tam upalování a obětování dětí zaživa – 1Kr 11. Kromě jiného. Tak bude *explicitně* Hospodinem zavržen.

A když už se tedy tenhle chlapec narodil, měl se jmenovat *Jedidjáš*. Nezkomoleně Jedidjahú. Tak rozhodl *Hospodin*. Tak to vyřídil *právě* Nátan Davidovi. Ten Nátan, kterému David přece *přiznal* svou vinu s Bat-šebou a Uriášem.

Jenže tentokrát král na proroka nedal. Na Boha nedal. A z toho může vzejít *vždy* jen zlo. To je definice hříchu: Nedat na Boží. Jméno Jedidjahú/Jedidjáš už *nikdy* v Bibli nezazní. Ačkoli dodnes hloupě a nepoučeně předkládáme Šalomouna zejm. dětem k následování v moudrosti. Kolik tisíciletí se táhne také *tento* hřích!

Tak když byl David již tak hluboce zkřiven *vlastním* hříchem, že už ani Boha ani proroky neposlouchal, tak nezbyvá, než nést plody hříchu, zla, sebestřednosti, pýchy. Dnes: Nikdy dříve David nepotřeboval, aby někdo provolával jeho jméno nad poraženými nepřáteli. A když se tak dělo naposled, šlo mu léta o život – „Saul zabil své tisíce, ale David desetitisíce.“

Ale tentokrát sebral armádu k jen formálnímu dobytí města, které svým dlouhým obléháním dobyl Jóab. Který při něm zavraždil Uriáše na Davidův příkaz.

Tak nemá překvapit ani to, že David vystavil rabskou korunu. Aby všichni viděli, jak mocný je. Jak přemohl své nepřátele a sebral jim jejich posvátné předměty. Ani toho neměl David nikdy před tím zapotřebí. A teď se pohanskými ohavnostmi chlubí. Honosí. Ne náhodou dopadne ten „Šalomoun“ stejně.

A stejně také dojem materiálního bohatství a technologického pokroku v úplném závěru. Stejně jako dnes tak i před třemi tisíciletími: Jsme tak bohatí, až závisíme na práci otroků. Na práci otroků, kterou bychom *nikdy dělat nešli* – pro její náročnost, obtížnost. A už vůbec ne za těch pár drobných, které za to *oni* dostávají. Tehdy i dnes.

Ano, na první pohled je úžasné, že *konečně* Boží lid dosáhl technologické vyspělosti hlavního nepřítele – Pelištejců. Teprve nyní totiž začali zpracovávat železo – do té doby měl meč jen Saul. A David ten ukradený Goliášův.

Ale teď už máme „moderní“ technologie. Smontované otroky. Vytěžené otroky. Teď už máme hromady cihel na stavení velkých domů. Vyrobených otroky. Takže teď se budeme mít dobře. Teď už „bude všechno dobré.“

Jak současné. Moderní. Protože *trvale* aktuální. Jako hřích. Jako pýcha a sebestřednost. První projevy hříchu. Tak dnes uvažujeme stejně. Chceme

stejně. Stejně hříšně. Stejně na úkor vykořisťovaných, zabíjených a otroků, jejichž práci bychom nikdy dělat nešli. Nakonec – kolik křesťanů pracuje na tzv. „svých“ sborech? Kolik už v Diakonii nebo Charitě?

Ale levné zboží chceme. Protože kdyby měli ti, kteří to moderní i další vyrábějí svými rukama, dostat odměnu, jaké bychom se domáhali my, tak bychom se nedoplátili. Ani za mobilní telefony. Ani za oblečení. Ani za sešity do školy. Protože odměna „otroků“ by vzrostla zhruba desetkrát až stokrát. Tak minimálně stejně také prodejní cena. Takřka všeho od sešitů přes oblečení po mobilní telefony a automobily.

A najednou by se nám iluze vyspělosti a bohatství zhroutila. Však platí jen do té doby, dokud vše potřebné platí, vyrábí, odpracovává *někdo jiný*. Za peníze, za které bychom to *my* dělat nešli. A stejně také v péči o seniory, postižené i další. Co už je liberálnějšího, levicovějšího?

Tak absurdní je lež o „rovnosti všech lidí.“ Až bychom čekali, že právě v České republice si všimneme, že „všichni jsou si rovni,“ znamená *vždycky* „ale někteří jsou si rovnější.“ Ať už to hlásá socialismus, feminismus, liberalismus nebo komunismus. Nebo ty dvě liberální církve v Čechách. V nichž nenajdeme ani chudé, ani cizince, ani menšiny.

Tak i nám dál zůstává odpovídající odměna. Vždyť *já* se potřebuju mít dobře. *Já* potřebuju obléknout, nakrmit, odvézt a omobilovat své děti. Tak ať za to *klidně* trpí děti ostatních. I s rodiči. V násobně větším počtu.

Protože jsme si nakonec přeci jen my rovnější než tamti. Než ti, bez kterých se neobejdeme. Než ti, na nichž jsme závislí svým životním stylem i přežitím. Jsme důležitější, cennější. Naše kultura vyspělejší.

A tak přichází katastrofa: Stejně chování vůči nám. I naši nejbližší nás s klidnou duší obětují pro sobecké dobro při nejbližší příležitosti. Nebo „jen“ nechají v bryndě.

Stejně jako už v zahradě Boží Gn 3. Stejně jako už v Jákobově životě. O to nápadněji v Josefově. Jako tak nápadně i v době Ježíše Krista – zabít jednoho nevinného za záchranu národa před neexistujícím nebezpečím je přece dobrý obchod. To je přece logické. Morální. Správné. A stejně dnes. Hlavně, když *my* se pak budeme mít dobře – podle našich kritérií.

A tak dál pokračuje stejná katastrofa, tragédie, úpadek. Tehdy i dnes i za tisíc let. Začíná rozkladem rodiny – tu přece na nic nepotřebujeme. Vykríkují zejm. ty nejvíce ohrožené chudobou a samotou. Nepotřebujeme přece ani děti – a kolik absurdních argumentů dovedou mladí lidé vymyslet pro to, aby žili prázdné, zbytečné, sobecké a sebestředné životy. A podle toho se cítili – plní deprese, úzkosti, pocitů viny, hryzajícího svědomí a samozřejmě samoty, osamělosti, zbytečnosti. S nimiž ani zástupy

psychologů a nákladňáky psychofarmak nic nezmůžou. Proč by to také dělaly? A jak?

Protože stejně už Kain a Abel, děti Adama a Evy. Stejně Ezau a Jákob. Stejně Josef a jeho bratři. Stejně i v Davidově rodině. Zlo povstane také z Davidova vlastního domu. Proti Davidovi i ostatním z rodiny. A meč ji bude požírat i po Davidově smrti. V bratrovražedném běsnění (1Kr 2) právě toho „Šalomouna,“ který měl být Jedidjášem – miláčkem Božím. Který se vůbec neměl narodit.

Jednou vypuštěný hřích si žije vlastním životem. Nemáme ho nijak pod kontrolou. A neplatí pro něj žádné „to už je dávno.“ Nebo „podle mně se tolik nestalo.“ A tak ničí, vraždí cizí i uvnitř rodin, zotročuje dlouhé generace po svém vypuštění.

Protože i my, jako i David i Kaifáš, přeci jen věříme pohanské: Boha nepotřebujeme. Boží milost nepotřebujeme. Boží odpuštění nepotřebujeme. Protože *vlastní pokání* – vyznání viny a obrácení – nepotřebujeme. A v žádném případě za cenu *poslušnosti* Bohu.

Tak opačně poslušně ale zemřel Ježíš – za svůj národ. I za všechny. A ten národ, který Ježíšovou smrtí měl být zachráněn jí byl odsouzen. Pro svou neposlušnost. K dvěma tisíciletím vyhnanství bez vlastní země.

V Davidově době i po něm to bude velmi podobné. Občanská válka započatá láskou Amnóna k Támar se potáhne až do pádu celého israelského království.

Přitom stačí obrátit se k Božímu. Nic jiného z hříchu ani zla zachránit nemůže. A tak se *odvrátit* od toho tak „lidského.“ Upřednostnit svatost a zbožnost před otroctvím i technologiím, které nás ničí a zotročují. Už slibováním spásy. Upřednostnit milující, dobrou, laskavou rodinu před leností, sobectvím, sebestředností a bytím tak otravnými lidmi, že s námi nechce nikdo ani trávit čas.

A chlubit se Hospodinem Bohem. A ukřižovaným Kristem. A jejich milostí. Stačí, abychom byli poslušní *jim*. **Amen**

Píseň: EZ636 – Z tvé ruky, Pane můj